

I stedet for fremsendelse af en nordisk arrestordre kan det anmodende nordiske land vælge at indberette den eftersøgte til Schengen-informationssystemet. En sådan indberetning har samme retsvirkninger som en nordisk arrestordre – dvs. i første række en efterlysning og en anmodning om anholdelse og fængsling. Schengen-informationssystemet er imidlertid ikke for tiden i stand til at fremsende alle de oplysninger, der er nævnt i den nordiske udleveringskonventions artikel 7, stk. 1. I denne overgangsperiode vil indberetningen alligevel have samme retsvirkning som en nordisk arrestordre, indtil den anmodede medlemsstat har modtaget den originale arrestordre. Det svarer til, hvad der gælder efter den europæiske arrestordre.

Det foreslåede § 18 g, stk. 1-3, svarer til den gældende bestemmelse i udleveringslovens § 18 a vedrørende den europæiske arrestordre.

Efter det foreslåede *stk. 4* skal en europæisk arrestordre udfærdiget af Finland eller Sverige betragtes som en nordisk arrestordre. Bestemmelsen gennemfører den nordiske udleveringskonventions artikel 1, stk. 2.

Bestemmelsen er relevant i de situationer, hvor Finland eller Sverige ønsker en person udleveret, men ikke er bekendt med, hvor den pågældende befinder sig, og på den baggrund f.eks. efterlyser den pågældende gennem Schengen-informationssystemet (SIS). I sådanne tilfælde vil Finland og Sverige kunne udstede en europæisk arrestordre, og hvis det viser sig, at den eftersøgte opholder sig i et af de øvrige nordiske lande, vil den europæiske arrestordre skulle betragtes som en nordisk arrestordre og behandles efter reglerne herom.

I de situationer, hvor en europæisk arrestordre skal betragtes som en nordisk arrestordre ligger det i ordningen efter den nordiske udleveringskonvention, at det anmodende land tydeligt bør påføre dette på dokumentet, således at det anmodede lands myndigheder ikke kan være i tvivl om, hvorledes anmodningen skal behandles.

Der henvises til pkt. 4.2.2 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

§ 18 h

Efter det foreslåede *stk. 1* skal en nordisk arrestordre sendes til politidirektøren på det sted, hvor den, som søges udleveret, opholder sig. Politiet iværksætter derefter uden ophold den undersøgelse, der er nødvendig for at afgøre, om betingelserne for udlevering er opfyldt. For denne undersøgelse gælder bestemmelserne i retsplejelovens 4. bog med de fornødne lempelser – dvs. reglerne om fremgangsmåden ved

undersøgelsen samt reglerne om erstatning for uberettiget anholdelse og fængsling.

Om ændringen i forhold til den gældende bestemmelse i den nordiske udleveringslovs § 8, stk. 1, hvorefter en begæring om udlevering kan rettes til rigsadvokaten, statsadvokat eller politimester (i København politidirektøren) henvises til pkt. 4.2.1 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Den foreslåede bestemmelse svarer i øvrigt til den gældende bestemmelse i den nordiske udleveringslovs § 9 samt udleveringslovens § 12, 2. pkt., og § 18 b, stk. 1, 2. pkt. (om behandling af sager om udlevering til henholdsvis stater uden for Den Europæiske Union (og Norden) og medlemsstater i Den Europæiske Union).

Efter det foreslåede *stk. 2* kan der til fremme af undersøgelsen og for at sikre udleveringen anvendes de retsmidler, der er omtalt i retsplejelovens kapitel 69 om anholdelse og kapitel 70 om varetægtsfængsling, i det omfang den nordiske arrestordre er udstedt for en lovovertrædelse, der kan medføre udlevering efter de foreslåede regler i udleveringslovens kapitel 2 b.

Bestemmelsen indebærer, at den person, som den nordiske arrestordre vedrører, kan anholdes og varetægtsfængsles for ethvert forhold, som kan medføre udlevering på grundlag af en nordisk arrestordre. Såfremt arrestordren vedrører en handling, som kan medføre udlevering i medfør af forslaget til § 10 k om udlevering til de nordiske lande, vil varetægtsfængsling således ikke kunne nægtes f.eks. under henvisning til, at der i medfør af strafferammekravet i retsplejelovens § 762 ikke ville kunne ske varetægtsfængsling i sager vedrørende lovovertrædelser af tilsvarende art, der forfølges her i landet.

Retsplejelovens øvrige regler om varetægtsfængsling finder tilsvarende anvendelse. Der vil således f.eks. ikke skulle ske varetægtsfængsling, hvis retten finder, at varetægtsfængslingens øjemed kan opnås ved mindre indgribende foranstaltninger, og den pågældende samtykker i disse foranstaltninger, jf. retsplejelovens § 765.

Bestemmelsen indebærer endvidere, at de retsmidler, der er omtalt i retsplejelovens kapitel 72 om legemsindgreb, kapitel 73 om ransagning og kapitel 74 om beslaglæggelse og edition samt kapitel 75 a om andre efterforskningsskridt kan anvendes i samme omfang, som i sager vedrørende lovovertrædelser af tilsvarende art, der forfølges her i landet. Bestemmelsen svarer med hensyn til adgangen til at benytte disse retsmidler i udleveringssager til den gældende bestemmelse i § 11 i den nordiske udleveringslov samt bestemmelsen i udleveringslovens § 13 (om behand-